A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2023. október 19.*

„Fellebbezés – Közszolgálat – Az Európai Unió tisztviselői személyzeti szabályzatának VII. melléklete – A 4. cikk (1) bekezdése a) pontjának második franciabekezdése – Ideiglenes alkalmazottak – Díjazás – Külföldi munkavégzési támogatás – Az elrendelés feltételei – Főfoglalkozásként végzett tevékenység – Másik állam részére végzett tevékenység”

A C-88/22. P. sz. ügyben,

QB (képviseli kezdetben: R. Wardyn radca prawny, később: K. Staszkiewicz avocate)

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2022. február 8-án benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselik: T. S. Bohr és A.-C. Simon, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: J.-C. Bonichot, tanácselnökként eljárva, S. Rodin és L. S. Rossi (előadó) bírák,

főtanácsnok: J. Kokott,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

a főtanácsnok indítványának a 2023. május 4-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: angol.

Ítéletet

1 Fellebbezésével QB, az Európai Bizottság ideiglenes alkalmazottja, az Európai Unió Törvényszéke 2021. december 8-i QB kontra Bizottság ítéletének (T-71/21, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2021:868) hatályon kívül helyezését kéri, amelyben a Törvényszék elutasította QB-nek a Bizottság Személyi Juttatásokat Kezelő és Kifizető Hivatala (PMO) 2020. április 6-i azon határozatának (a továbbiakban: vitatott határozat) megsemmisítése iránti keresetét, amelyben a Törvényszék megtagadta QB-től a külföldi munkavégzési támogatást.

Jogi háttér

2 Az Európai Unió tisztviselői személyzeti szabályzata (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) VII. melléklete 4. cikkének a kereset alapjául szolgáló jogvitára alkalmazandó változata az (1) bekezdésében a következőképpen rendelkezik:

„A háztartási támogatással és az eltartott gyermek után nyújtott támogatással növelt alapilletmény 16%-ának megfelelő külföldi munkavégzési támogatást kell folyósítani:

a) az olyan tisztviselők részére:

– akik nem állampolgárai, és soha nem is voltak állampolgárai annak az államnak, amelynek a területén alkalmazási helyük található, és

– akik a szolgálatba lépésük időpontját megelőző hat hónappal záródó ötéves időszakban nem rendelkeztek lakóhellyel, illetve nem folytattak főfoglalkozásként végzett tevékenységet azon állam európai területén. E rendelkezés alkalmazásában egy másik állam, vagy egy nemzetközi szervezet részére végzett tevékenységből származó körülményeket nem kell figyelembe venni;

[…]”

A jogvita előzményei

3 A Törvényszék a megtámadott ítélet 3–13. pontjában az alábbiak szerint foglalja össze a jogvita előzményeit:

„3. Az Európai Igazságügyi Képzési Hálózat (a továbbiakban: EJTN) a belga jog szerinti, jogi személyiséggel nem rendelkező nemzetközi nonprofit szervezet, amelynek székhelye Brüsszelben (Belgium) van. Célja, hogy európai dimenzióval rendelkező képzési programokat dolgozzon ki a bíróságok tagjai és alkalmazottai számára. Az EJTN tagjai a tagállamok bírák és ügyészek képzéséért felelős intézményei, illetve az [európai] uniós szintű igazságügyi képzésben részt vevő intézmények lehetnek.

4. A lengyel állampolgárságú felperes, QB, 2005-től bírói feladatokat látott el egy lengyelországi kerületi bíróságon.

5. 2009 márciusától a lengyel igazságügyi minisztérium határozatával a felperest a Krajowa Szkoła Sądownictwa i Prokuraturyhoz (országos bíró- és ügyészképző iskola, Lengyelország; a továbbiakban: KSSiP) rendelte ki. A KSSiP törvény által létrehozott központi állami szerv, amelynek feladata a rendes bíróságok és az ügyészség tagjainak képzése Lengyelországban.

6. 2013 decemberében a lengyel igazságügyi minisztérium és az EJTN megállapodást kötött, amelynek értelmében a KSSiP-hez kirendelt felperest az EJTN főtitkári feladatainak ellátásával bízták meg. A feladatok ellátásának helyét illetően előírták, hogy a felperesnek nemcsak a KSSiP lengyelországi székhelyén kell jelen lennie, hanem az EJTN brüsszeli létesítményeiben és bármely más olyan helyen is, ahol az EJTN tevékenységet folytat, vagy ahol a felperes jelenléte az EJTN érdekében állónak tekinthető.

7. A felperes 2014. január 1-jétől 2019. december 31-ig a KSSiP nemzetközi együttműködési központjának vezető szakértői pozícióját is betöltötte. Az volt a feladata, hogy biztosítsa a jó együttműködést és a KSSiP EJTN-hez történő csatlakozásából eredő tevékenységek végrehajtását.

8. A felperes 2014. január 1-jétől 2019. június 30-ig Brüsszelben élt a családjával. Az EJTN-nél betöltött megbízatásának 2019. júniusi lejártát követően a felperes és családja visszatért Lengyelországba.

9. A felperes 2020. január 1-jén az Európai Bizottság szolgálatába lépett ideiglenes alkalmazottként.

10. A [vitatott határozatban] a Személyi Juttatásokat Kezelő és Kifizető Hivatal (a továbbiakban: PMO) a szolgálati viszony Bizottságnál történő megkezdését követően megítélte a [felperesnek] a külföldi tartózkodási támogatást, megtagadta azonban tőle a külföldi munkavégzési támogatást.

[…]

13. 2020. november 3-i határozatával (a továbbiakban: panaszt elutasító határozat) a Bizottság […] munkaszerződés megkötésére jogosult hatósága elutasította [a felperes által a vitatott határozattal szemben benyújtott] panaszt. E hatóság kifejtette, hogy a felperesnek a Bizottságnál való szolgálatba lépését megelőző ötéves referencia-időszak [(a továbbiakban: referencia-időszak)] 2014. július 1-jétől 2019. június 30-ig tartott. E hatóság álláspontja szerint a felperes ezen időszak alatt végig a brüsszeli EJTN főtitkári feladatait látta el. Kijelentette, hogy a felperes nem vitatja a PMO azon megállapítását, hogy az EJTN nem tekinthető nemzetközi szervezetnek a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának második franciabekezdése értelmében. Úgy ítélte meg, hogy bár a felperes a referencia-időszak során továbbra is a KSSiP-nél dolgozó felettesei utasításainak volt alárendelve, az EJTN-nel fennálló jogviszonya ettől független volt. Hangsúlyozta, hogy mivel a felperes nem tartozott a lengyel állam belgiumi állandó képviseletéhez, az EJTN főtitkári feladatainak ellátása nem tekinthető a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében a lengyel állam részére végzett tevékenységnek, így a felperes a referencia-időszakban Belgiumban gyakorolta a főfoglalkozását. Úgy vélte, hogy mivel a külföldi munkavégzési támogatás kizárólag a főfoglalkozásként végzett tevékenység gyakorlásának helyére vonatkozó kritérium alapján tagadható meg, nem szükséges megvizsgálni a szokásos tartózkodási hely kritériumát.”

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

4 A Törvényszék Hivatalához 2021. február 2-án benyújtott keresetlevelével QB a vitatott határozat megsemmisítésére irányuló keresetet terjesztett elő.

5 A keresete alátámasztására QB három jogalapra hivatkozott. Az első jogalap az indokolási kötelezettség megsértésén alapult. A második jogalap azt rótta fel a Bizottságnak, hogy megsértette a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdésének a) pontját először is QB referencia-időszak alatti szokásos tartózkodási helyének megállapítása, másodszor QB ezen időszak alatti főfoglalkozásának és főfoglalkozás végzése helyének meghatározása, harmadszor pedig az e rendelkezés szerinti, „másik állam részére végzett tevékenységre” vonatkozó kivétel alkalmazhatósága tekintetében. A harmadik jogalap a külföldi munkavégzési támogatásra való jogosultság feltételeinek alkalmazása során elkövetett nyilvánvaló értékelési hibán alapult.

6 A megtámadott ítélettel a Törvényszék az említett keresetet teljes egészében elutasította.

A felek kérelmei a fellebbezési eljárásban

7 Fellebbezésében QB azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– semmisítse meg a vitatott határozatot és a panaszt elutasító határozatot;

– másodlagosan az ügyet utalja vissza a Törvényszék elé; és

– a Bizottságot kötelezze mindkét eljárás költségeinek viselésére.

8 A Bizottság a fellebbezés elutasítását, valamint azt kéri a Bíróságtól, hogy QB-t kötelezze a költségek viselésére.

A fellebbezésről

9 Fellebbezésének alátámasztására a fellebbező két jogalapra hivatkozik, amelyeket arra alapít, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot a külföldi munkavégzési támogatásra való jogosultság személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának második franciabekezdésében előírt feltételeinek értelmezése és alkalmazása során.

Az első jogalapról

A felek érvei

10 Első jogalapjával a fellebbező azt rója fel a Törvényszéknek, hogy tévesen alkalmazta a jogot a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontja második franciabekezdésének értelmezése és alkalmazása során, mivel a megtámadott ítélet 63–

74. pontjában azt állapította meg, hogy a fellebbező főfoglalkozásként végzett tevékenység a referencia-időszakban az EJTN főtitkári feladatainak ellátása volt, és hogy e tevékenység végzésének helye Brüsszelben volt.

11 E tekintetben a fellebbező nem vitatja, hogy a referencia-időszakban az EJTN főtitkári feladatait látta el, hogy e minőségében számos, jelentős felelősséggel járó adminisztratív és képviseleti feladatot látott el, és hogy jelenlétére nemcsak a KSSiP-nél, hanem az EJTN brüsszeli létesítményeiben is szükség volt.

12 A fellebbező mindazonáltal úgy véli, hogy ebben az időszakban a főfoglalkozásként végzett tevékenységét tekintve továbbra is a lengyelországi KSSiP-hez kirendelt bíró volt.

13 A fellebbező konkrétan először is azt állítja, hogy az EJTN részére végzett teendőket és feladatokat a KSSiP nevében látta el, amely utóbbi feladatköre a lengyel igazságszolgáltatás tagjainak képzése, és amely az EJTN képzési kínálatának egyik fő kedvezményezettje.

14 Másodszor a fellebbező azt állítja, hogy az EJTN valamennyi tevékenységét a tagállamok igazságügyi szerveinek javára végzi, és hogy az EJTN-t e nemzeti szervek csoportjának kell tekinteni, amit az is alátámaszt, hogy az EJTN nem rendelkezik jogi személyiséggel.

15 Harmadszor a fellebbező hangsúlyozza, hogy az EJTN alapszabálya és belső szabályzata nem ír elő munkaviszonyt vagy más jogviszonyt az EJTN és a főtitkári feladatokat ellátó nemzeti bíró között. Ez az EJTN és a lengyel igazságügyi minisztérium között létrejött egyetértési megállapodásból is kitűnik, amely kimondja, hogy a fellebbező és az EJTN között semmilyen jogi kapcsolat nem áll fenn.

16 Negyedszer a fellebbező rámutat, hogy a 2007. június 21-i Bizottság kontra Hosman-Chevalier ítéletből (C-424/05 P, EU:C:2007:367, 42. pont) eredő ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a „hierarchikus alárendeltség” releváns tényező annak meghatározása szempontjából, hogy valamely személy ki részére végzett tevékenységet a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának második franciabekezdése értelmében. E tekintetben úgy véli, hogy a referencia-időszak során végig megtartotta bírói jogállását, és mint ilyen a lengyel állam alkalmazottja maradt, aki a KSSiP hierarchikus alárendeltségébe tartozik. Következésképpen a KSSiP-hez kirendelt bíróként az EJTN főtitkárának teendőit és feladatait látta el a függetlenség és pártatlanság elveinek megfelelően, amelyek megtiltják a bírák számára, hogy párhuzamos foglalkoztatási viszonyuk legyen, vagy hasonló jellegű jogviszonyt létesítsenek.

17 Válaszában a fellebbező vitatja ezenkívül, hogy a főtitkári minőségében nyújtott szolgálataiért díjazásban részesült volna az EJTN-től, és előadja, hogy a referencia-időszakban kizárólag a lengyel államtól, a jogi értelemben vett egyedüli munkáltatójától kapott díjazást.

18 E tekintetben a fellebbező különösen azt állítja, hogy először is az EJTN főtitkárai továbbra is megkapják nemzeti fizetésüket, amelyet az EJTN az érintett nemzeti hatóságoknak megtérít egy olyan éves felső határ erejéig, amely nem feltétlenül egyenlő az említett fizetés teljes összegével. Másrészt hangsúlyozza, hogy az EJTN csak a főtitkárok brüsszeli szállásköltségeit viseli, az EJTN személyi állományának nyújtott egyéb természetbeni juttatásokat nem, ami szerintük azt bizonyítja, hogy a főtitkárok nem állnak az EJTN alkalmazásában.

19 A Bizottság vitatja ezt az érvelést.

A Bíróság álláspontja

20 Az első jogalap azon alapul, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot az érintett személy főfoglalkozásként végzett tevékenységének és e tevékenység gyakorlása helyének a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának második franciabekezdése szerinti meghatározására vonatkozó kritériumok értelmezése és alkalmazása során, amikor a megtámadott ítélet 63–74. pontjában megállapította, hogy a fellebbező főfoglalkozásként végzett tevékenysége a referencia-időszakban az EJTN főtitkári feladatainak ellátása volt, és hogy e tevékenység gyakorlásának helye Brüsszelben volt.

21 E rendelkezésnek megfelelően külföldi munkavégzési támogatást kell folyósítani annak a tisztviselőnek, aki megfelel az e rendelkezésben előírt két együttes feltételnek, azaz először is nem állampolgára, és soha nem is volt állampolgára annak az államnak, amelynek területén az alkalmazási helye található (a továbbiakban: alkalmazási hely szerinti állam), másodszor pedig a szolgálatba lépése időpontját megelőző hat hónappal záródó ötéves referencia-időszakban nem rendelkezett lakóhellyel, illetve nem folytatott főfoglalkozásként végzett tevékenységet ezen állam európai területén (lásd ebben az értelemben: 2022. szeptember 15-i Brown kontra Bizottság és Tanács ítélet, C-675/20 P, EU:C:2022:686, 37. és 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Az említett rendelkezés azonban azt is kifejti, hogy a második feltétel alkalmazása során a másik állam vagy egy nemzetközi szervezet részére végzett tevékenységből származó körülményeket nem kell figyelembe venni.

22 Mivel a személyzeti szabályzat nem határozza meg a „főfoglalkozásként végzett tevékenység” fogalmát, e fogalom jelentését és terjedelmét az általános nyelvhasználatban elfogadott szokásos jelentése szerint kell meghatározni, figyelembe véve azon szövegkörnyezetet, amelyben a kifejezést használják, és azon szabályozás célkitűzéseit, amelynek részét képezi (lásd ebben az értelemben: 2023. június 8-i Bizottság kontra Szlovákia [A költségek nélküli felmondáshoz való jog] ítélet, C-540/21, EU:C:2023:450, 63. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

23 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a „főfoglalkozásként végzett tevékenység” fogalma az általános nyelvhasználatban elfogadott szokásos jelentése szerint minden olyan fizetett és rendszeres munkát jelent, amely tekintet nélkül a magán- vagy közjogi, munkaviszonyban végzett vagy önálló vállalkozói jellegére, amelyet az érintett személy az általa esetleg végzett bármely más tevékenységéhez képest túlnyomórészt végez.

24 Ahogyan azt a főtanácsnok indítványának 46. pontjában lényegében megállapította, valamely tevékenység e fogalom alá tartozásához elengedhetetlen tehát, hogy e személy a munkaidejének legnagyobb részét az adott tevékenységre fordítsa, és a szakmai jövedelmének nagy részét ebből a tevékenységből szerezze. Ezzel szemben nem szükséges, hogy azt kifejezetten az érintett személy és azon szervezet között fennálló – jogszabályon alapuló vagy szerződéses jellegű – munkaviszony keretében gyakorolják, amelynek részére az említett tevékenységet végzik.

25 Azon szövegkörnyezetet illetően, amelybe a „főfoglalkozásként végzett tevékenység” fogalma illeszkedik, és különösen a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának második franciabekezdését illetően, amelybe e fogalom illeszkedik, meg kell állapítani, hogy egyrészt a főfoglalkozásként végzett tevékenység e rendelkezés szempontjából csak annyiban releváns, amennyiben azt [„szokásos jelleggel”] az alkalmazási hely szerinti állam „európai területén” gyakorolták. Ebből következik, hogy az adott munka e rendelkezés értelmében vett főfoglalkozásként végzett tevékenységnek minősítése szempontjából különös jelentőséggel bírnak azok a ténybeli körülmények, amelyek lehetővé teszik az ilyen tevékenység

állandó és folyamatos jellegének megállapítását és a munkavégzés helyének meghatározását, mint például azok, amelyek az érintett személy munkaidejének a referencia-időszak alatti megoszlására és arra a helyre vonatkoznak, ahol e személynek a munkaidőt ténylegesen el kellett töltenie.

26 Másrészt csak az érintett személy által főfoglalkozásként végzett tevékenység meghatározását követően merül fel az a kérdés, hogy e tevékenység az ugyanezen rendelkezés értelmében vett „másik állam, vagy egy nemzetközi szervezet részére végzett tevékenységnek” minősíthető-e, és ekkor válik relevánssá azon szervezet esetleges meghatározása, amely részére e tevékenységet végzik. Ebből következik, hogy az említett tevékenység végső kedvezményezettjei és azok a szervezetek, amelyek részére azt esetleg végezték, nem relevánsak az érintett személy főfoglalkozásként végzett tevékenységének vagy a tevékenység végzése helyének meghatározása szempontjából.

27 A „főfoglalkozásként végzett tevékenység” fogalmának ilyen szó szerinti és rendszertani értelmezését a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikkének (1) bekezdése által követett célok is alátámasztják. A Bíróság többször kimondta, hogy a külföldi munkavégzési támogatás nyújtásának célja azon különös költségek és hátrányok ellentételezése, amelyek abból származnak, hogy a tisztviselők az uniós intézménynél történő munkába lépésük miatt kötelesek a lakóhelyüket a lakóhelyük szerinti országból az alkalmazási helyük szerinti országba áthelyezni, és egy új környezetbe beilleszkedni. A külföldi munkavégzés fogalma a tisztviselő személyes helyzetétől is függ, tudniillik az új környezetébe való beilleszkedésének mértékétől, amely a szokásos lakóhelyéből vagy főfoglalkozásként végzett tevékenységből következik. A külföldi munkavégzési támogatás célja tehát az alkalmazási hely szerinti állam társadalmába beilleszkedett, és az oda még nem teljesen beilleszkedett tisztviselők közötti tényleges egyenlőtlenségek ellensúlyozása (lásd ebben az értelemben: 2021. március 25-i Alvarez y Bejarano és társai kontra Bizottság ítélet, C-517/19 P és C-518/19 P, EU:C:2021:240, 69. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

28 Ebből következik, hogy – amint arra a főtanácsnok az indítványának 49. és 50. pontjában lényegében rámutatott – annak meghatározása érdekében, hogy a referencia-időszak során az alkalmazási hely szerinti államban az érintett személy főfoglalkozásként végzett tevékenységet folytatott-e, és így főszabály szerint ezen állam társadalmába beilleszkedettnek kell-e tekinteni, és ezért nem részesülhet külföldi munkavégzési támogatásban, az e társadalomba való beilleszkedését befolyásoló ténybeli elemeket kell figyelembe venni, nem pedig az érintett személy jogállásával vagy szerződéses helyzetével kapcsolatos formális tényezőket. E ténybeli elemek között szerepel különösen az a fő hely, ahol az ilyen, főfoglalkozásként végzett tevékenységhez szükséges feladatokat ténylegesen végzik, az e tevékenységre fordított munkaidő és az ezért kapott díjazás mértéke, beleértve a munkahelyen való jelenlét követelményének való megfelelés érdekében nyújtott természetbeni juttatásokat is.

29 Ennek megállapítását követően emlékeztetni kell továbbá arra, hogy az EUMSZ 256. cikk (1) bekezdése és az Európai Unió Bírósága alapokmánya 58. cikkének első bekezdése szerint a fellebbezés csak jogkérdésekre vonatkozhat. Kizárólag a Törvényszéknek van hatásköre a releváns tények megállapítására és értékelésére, valamint a bizonyítékok értékelésére. Ezeknek a tényeknek és bizonyítékoknak az értékelése tehát – az elferdítésük esetét kivéve – nem képezi a Bíróság által a fellebbezés keretében történő felülvizsgálat tárgyát (lásd ebben az értelemben: 2023. január 12-i Lietuvos geležinkeliai kontra Bizottság ítélet, C-42/21 P, EU:C:2023:12, 60. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

30 A jelen ügyben a fellebbező nem hivatkozott a megtámadott ítélet 63–66. pontjában szereplő azon indokolás elferdítésére, amelyben a Törvényszék lényegében azt állapította meg, hogy a lengyel igazságügyi minisztérium és az EJTN között létrejött megállapodásból az következik, hogy a fellebbezőnek olyan adminisztratív és külső képviseleti feladatokat kell ellátnia, amelyek megkövetelik, hogy munkaidejének nagy részét az EJTN brüsszeli titkárságának létesítményeiben töltse, és amely indokolásban a Törvényszék megállapította, hogy a fellebbező főtitkári tisztségéért egyrészt jelentős összegű díjazásban részesült, amelynek mértéke kizárta, hogy e tisztséget a fellebbező a lengyelországi bírói feladatai mellett kiegészítő tevékenységként végezhesse, másrészt a brüsszeli jelenlét követelményének megfelelő természetbeni juttatásokban részesült, ideértve különösen egy szolgálati lakás használatát, amelyben a fellebbező a teljes referencia-időszakban családjával együtt lakott. Ezenfelül egyetértenek abban, hogy az EJTN főtitkári pozíciója fontos feladatokkal és felelősséggel járó tisztség.

31 Első jogalapjának alátámasztására a fellebbező elsősorban arra hivatkozik, hogy az általa az EJTN főtitkári minőségében végzett teendőket és feladatokat a KSSiP nevében látta el, amely az EJTN képzési kínálatának kedvezményezettje, és hogy az EJTN valamennyi tevékenységét a tagállamok igazságügyi képzési szervezetei javára végzi.

32 Ennek az érvnek nem lehet helyt adni, mivel – ahogyan azt a jelen ítélet 26. pontja megállapította – az érintett személy főfoglalkozásként végzett tevékenysége végső kedvezményezettjeinek meghatározása éppúgy irreleváns annak megállapítása szempontjából, hogy e tevékenység a főfoglalkozásként végzett tevékenységének minősül-e, mint e tevékenység végzésének helye.

33 Másodsorban a fellebbező arra hivatkozik, hogy közte és az EJTN között nem áll fenn munkaviszony vagy egyéb jogviszony. Mindazonáltal, amint azt a jelen ítélet 23., 24. és 28. pontja megállapította, ahhoz, hogy valamely tevékenységet a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának második franciabekezdése értelmében vett „főfoglalkozásként végzett tevékenységnek” lehessen tekinteni, nem szükséges, hogy a tevékenység az érintett személy és azon szervezet közötti munkaviszony tárgyát képezze, amelynek részére e tevékenységet végzik, amennyiben egyrészt azt e személy rendszeresen és díjazás ellenében végzi, másrészt pedig, ha az említett személy munkaidejének legnagyobb részét erre fordítja, és jövedelmének nagy részét az említett tevékenységből szerzi.

34 A jelen ügyben a Törvényszék által a megtámadott ítéletben tett, a jelen ítélet 30. pontjában felidézett megállapításokból kitűnik, hogy az EJTN főtitkári tevékenysége egyrészt a munkáltatója, azaz a lengyel igazságügyi minisztérium és az EJTN közötti megállapodás alapján a fellebbező által rendszeresen és díjazás ellenében végzett munkatevékenység volt, másrészt pedig, hogy a fellebbező munkaidejének nagy részét e tevékenységre fordította olyan mértékű díjazás ellenében, amelynek kizárta az említett tevékenység kiegészítő tevékenységként való végzését.

35 Harmadszor, a fellebbező azt rója fel a Törvényszéknek, hogy a főfoglalkozásként végzett tevékenységének meghatározása céljából nem vette figyelembe a hierarchikus alárendeltség kritériumát, amely a Bíróságnak a 2007. június 21-i Bizottság kontra Hosman-Chevalier ítéletből (C-424/05 P, EU:C:2007:367, 42. pont) eredő ítélkezési gyakorlatából, valamint a fellebbező nemzeti bírói jogállásából következik.

36 Ez az érv azonban ezen ítélkezési gyakorlat téves értelmezésén alapul. A Bíróság ugyanis csak azon kérdés vizsgálata keretében vette figyelembe az érintett személy és azon szervezet közötti hierarchikus viszony fennállását, amely részére e tevékenységet gyakorolták, hogy az említett ítélet alapjául szolgáló ügyben szóban forgó főfoglalkozásként végzett tevékenység „másik állam

részére végzett tevékenységnek” minősíthető-e. Márpedig, ahogyan azt a jelen ítélet 26. pontja hangsúlyozza, ezen vizsgálatra csak az ilyen, főfoglalkozásként végzett tevékenység elsődleges jellegének meghatározását követően kerül sor.

37 Hasonlóképpen, ami azt a körülményt illeti, hogy a fellebbező megtartotta a nemzeti bírói jogállását, és ennélfogva a KSSiP-hez kirendelt bíróként látta el az EJTN főtitkári feladatait, meg kell állapítani, hogy – ahogyan azt a főtanácsnok indítványának 59. pontjában lényegében kifejtette – e körülmény legfeljebb annak meghatározása szempontjából lehet releváns, hogy az ilyen, főfoglalkozásként végzett tevékenységet a lengyel állam nevében végezték-e. A jelen ítélet előző pontjában kifejtettekkel azonos okokból az említett körülmény tehát semmilyen hatással nincs sem e tevékenység elsődleges jellegének, sem e tevékenység végzése helyének a meghatározására.

38 Negyedszer és utolsósorban az azon értékelés vitatására irányuló érv, amely szerint a fellebbezőt az EJTN a főtitkári minőségében végzett tevékenységéért díjazásban részesítette, mindenképpen a megtámadott ítélet téves értelmezéséből is következik. Ezen ítélet 66. pontjában ugyanis a Törvényszék nem azt állapította meg, hogy a fellebbező díjazását az EJTN fizette, hanem azt, hogy a fellebbező díjazását egy jelentős maximális összeg erejéig végső soron az EJTN viselte.

39 A fenti megfontolásokra tekintettel az első jogalapot mint megalapozatlant kell elutasítani.

A második jogalapról

A felek érvei

40 Második jogalapjával a fellebbező azt rója fel a Törvényszéknek, hogy a megtámadott ítélet 79–82. pontjában tévesen alkalmazta a jogot a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának második franciabekezdése értelmében vett „másik állam részére végzett tevékenység” fogalmának értelmezése során.

41 Egyrészt a fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen állapította meg, hogy e fogalom csak az állam állandó képviseletén végzett tevékenységre terjed ki. E tekintetben először is arra hivatkozik, hogy az említett fogalom ilyen megszorító értelmezése eltér a Törvényszék azon ítélkezési gyakorlatától, amely szerint, amennyiben az érintett személy közvetlen jogi kapcsolatban áll a szóban forgó állammal vagy nemzetközi szervezettel, az e rendelkezés szerinti kivétel az ezen állam vagy nemzetközi szervezet részére végzett tevékenységből eredő valamennyi helyzetre vonatkozik.

42 A fellebbező továbbá úgy véli, hogy a Törvényszék által a megtámadott ítéletben e megszorító értelmezés alátámasztására hivatkozott ítélkezési gyakorlat nem alkalmazható a jelen ügyre. Ez az ítélkezési gyakorlat ugyanis vagy azokra a személyekre vonatkozik, akik kizárólag azért rendelkeznek diplomáciai jogállással, mert a házastársuk tagállami diplomata, és akik – mivel belga szervezetekkel állnak jogviszonyban – nincsenek közvetlen kapcsolatban a származási államukkal, vagy pedig olyan személyekre, akik egy állam politikai alegységében és nem a központi közigazgatásában dolgoznak.

43 Végül a fellebbező arra hivatkozik, hogy tekintettel a hatalmi ágak szétválasztásának elvére, amely többek között a tagállamok közös alkotmányos hagyományaiból ered, az igazságszolgáltatás egyetlen tagja sem tartozhat valamely tagállam állandó képviseletéhez, mivel az a végrehajtó

hatalom részét képezi. A Törvényszék azáltal, hogy a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának második franciabekezdése szerinti „másik állam részére végzett tevékenység” fogalmát úgy értelmezte, hogy az csak valamely állam állandó képviseletén végzett tevékenységre terjed ki, tévesen zárta ki az igazságszolgáltatás minden tagját e kivétel kedvezményéből.

44 A fellebbező másrészt azt állítja, hogy a Törvényszék megsértette ezt a rendelkezést, mivel nem vette figyelembe nemzeti bírói jogállását és a KSSiP részére végzett munkáját. E tekintetben a fellebbezés első jogalapjában kifejtett érvekre hivatkozik annak alátámasztására, hogy az EJTN főtitkári teendőinek és feladatainak ellátása révén a KSSiP által rábízott feladatokat végezte el.

45 A Bizottság vitatja ezt az érvelést.

A Bíróság álláspontja

46 Második jogalapjával a fellebbező a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának második franciabekezdése értelmében vett „másik állam részére végzett tevékenység” fogalmának értelmezését vitatja, arra hivatkozva, hogy a Törvényszék egyrészt tévesen állapította meg, hogy e fogalom csak valamely állam állandó képviseletén végzett tevékenységre terjed ki, másrészt pedig nem vette figyelembe a fellebbező nemzeti bírói jogállását és a KSSiP részére végzett munkáját.

47 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a „másik állam részére végzett tevékenység” fogalmának terjedelmét egészében kell vizsgálni, és a keretét adó szabályozás rendszerét és céljait figyelembe véve kell értelmezni (2007. november 29-i Salvador García kontra Bizottság ítélet, C-7/06 P, EU:C:2007:724, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

48 E tekintetben a Bíróság megállapította, hogy – amint azt a jelen ítélet 27. pontja felidézte – a külföldi munkavégzési támogatás célja az e társadalomba beilleszkedett és az oda még nem beilleszkedett tisztviselők között fennálló tényleges egyenlőtlenségek orvoslása. Márpedig egy másik állam, vagy egy nemzetközi szervezet részére végzett tevékenység teljesítésének az a következménye, hogy fennmarad az érintett személy e másik államhoz vagy nemzetközi szervezethez való konkrét kötődése, ami egyúttal az említett személy alkalmazási helye szerinti állammal való tartós kapcsolata kialakulásának, és így ez utóbbi állam társadalmába való megfelelő beilleszkedésének akadályát is jelenti. Ebben az összefüggésben ugyanilyen külföldi munkavégzés történik azon tisztviselő esetén is, aki a referencia-időszak alatt az alkalmazási hely szerinti állam európai területén rendelkezett lakóhellyel, illetve ott folytatott főfoglalkozásként végzett tevékenységet egy másik állam vagy nemzetközi szervezet részére történő munkavégzés céljából (lásd ebben az értelemben: 2007. november 29-i Salvador García kontra Bizottság ítélet, C-7/06 P, EU:C:2007:724, 43–46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

49 A Bíróság tehát kimondta, hogy minden olyan személy, akit a referencia-időszakban egy másik állam vagy a foglalkoztatás helye szerinti államban működő nemzetközi szervezet struktúráihoz való tartozása miatt úgy kell tekinteni, mint aki e másik állam vagy e nemzetközi szervezet szolgálatában állt, a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának második franciabekezdése értelmében „külföldön” tartózkodik, függetlenül az ellátott feladatoktól és az említett államhoz vagy nemzetközi szervezethez fűződő közvetlen jogi kapcsolat meglététől (lásd ebben az értelemben: 1981. január 15-i Vutera kontra Bizottság ítélet, 1322/79, EU:C:1981:6, 8. pont; 2007. június 21-i Bizottság kontra Hosman-Chevalier ítélet, C-424/05 P, EU:C:2007:367, 41., 44. és 45. pont).

50 A Bíróság ezenkívül azt is egyértelművé tette, hogy mivel az e rendelkezés értelmében vett „másik állam részére végzett tevékenység” fogalma a harmadik állam részére végzett tevékenységet is magában foglalja, azt a tagállamok és harmadik államok közötti kapcsolatokat szabályozó nemzetközi közjog alapján kell értelmezni. Noha a hatáskörök megosztásának államon belüli rendszere az állam intézményrendszerének függvényében változik, nemzetközi közjogi szempontból az államot akkor is egységes jogalanynak kell tekinteni (lásd ebben az értelemben: 2007. november 29-i Salvador García kontra Bizottság ítélet, C-7/06 P, EU:C:2007:724, 47–49. pont).

51 E felfogás szerint az érintett személy alkalmazási hely szerinti államában a többi államot a diplomáciai képviselet egységes rendszere képviseli, amely e többi állam nemzetközi szintű egyediségét tükrözi, és magában foglalja a nagykövetségeket, a diplomáciai képviseleteket, valamint a nemzetközi szervezetek mellett működő állandó képviseleteket (lásd ebben az értelemben: 2007. június 21-i Bizottság kontra Hosman-Chevalier ítélet, C-424/05 P, EU:C:2007:367, 39. pont; 2007. november 29-i Salvador García kontra Bizottság ítélet, C-7/06 P, EU:C:2007:724, 49. pont).

52 Ebben az összefüggésben a Bíróság megállapította, hogy bár ahhoz, hogy azt a személyt, aki a referencia-időszakban főfoglalkozásként végzett tevékenységét valamely tagállam politikai alegységének az Unió brüsszeli intézményeinél működő képviseleti irodájában végezte, úgy lehessen tekinteni, mint aki tevékenységét „egy másik állam” részére végezte, nem feltétlenül szükséges, hogy e másik állam központi közigazgatása foglalkoztassa, ugyanakkor az, hogy az említett időszakban funkcionálisan beilleszkedett e másik államnak az Unió melletti állandó képviseletébe, döntő tényezőnek minősül (lásd ebben az értelemben: 2007. november 29-i Salvador García kontra Bizottság ítélet, C-7/06 P, EU:C:2007:724, 50. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

53 A Bíróság ugyanis úgy ítélte meg, hogy az állandó képviselet személyi állománya tagjának különleges jogállása, amely többek között lehetővé teszi, hogy a diplomáciai kapcsolatokról szóló 1961. április 18-i bécsi egyezmény alapján különböző kiváltságokban és mentességekben részesüljön, az érintett tagállammal fennálló sajátos kapcsolat alapját képezi, és önmagában olyan akadályt hoz létre, amely kizárja, hogy az érintett tartós kapcsolatot alakíthasson ki az alkalmazási helye szerinti állammal, és ebből következően kellő mértékben beilleszkedjen ezen állam társadalmába (2007. november 29-i Salvador García kontra Bizottság ítélet, C-7/06 P, EU:C:2007:724, 51. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

54 A megtámadott ítéletben a Törvényszék, miután a 78–80. pontban felidézte a jelen ítélet 50–52. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlat lényegét, a 82. pontban megállapította, hogy, hogy a fellebbező által az EJTN főtitkári minőségében végzett tevékenység nem tartozik a „másik állam részére végzett tevékenység” fogalma alá, mivel, többek között, az EJTN a belga jog szerinti nemzetközi nonprofit szervezet, „amely nem része valamely tagállam állandó képviseletének”.

55 A Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, mivel ezt a döntést anélkül hozta meg, hogy megvizsgálta volna, hogy a fellebbező az EJTN főtitkáraként maga is egy másik állam diplomáciai képviseletén, az alkalmazási hely szerinti államban és így a jelen ítélet 48–51. pontjában felidézett ítélkezési gyakorlat értelmében e másik állam szolgálatában gyakorolta-e a főfoglalkozásként végzett tevékenységét.

56 Ha a Törvényszék valamely határozatának indokolása az uniós jogot sérti, de rendelkező része egyéb jogi indokok miatt megalapozottnak bizonyul, az ilyen jogsértés nem eredményezheti e határozat hatályon kívül helyezését, és az indokolást meg kell változtatni (2023. január 17-i Spanyolország kontra Bizottság ítélet, C-632/20 P, EU:C:2023:28, 48. pont).

57 Ennélfogva meg kell vizsgálni, hogy a Törvényszék helyesen juthatott-e arra a következtetésre a megtámadott ítélet 83. pontjában, hogy a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának második franciabekezdésében szereplő „másik állam részére végzett tevékenységre” vonatkozó kivétel nem vonatkozik a fellebbező által az EJTN-ben végzett munkára.

58 E tekintetben a megtámadott ítélet 3., 64–66. és 73. pontjában szereplő megállapításokból – amelyeket a fellebbező érdemben nem vitatott – kitűnik, hogy az EJTN a belga jog szerinti nemzetközi nonprofit szervezet, amelynek tagjai az uniós tagállamoknak az igazságügyi képzésért felelős intézményei, és amelynek célja a nemzeti bíróságoknak szánt képzési programok fejlesztése; hogy a fellebbezőnek az EJTN főtitkáraként végzett tevékenysége e szervezet adminisztratív és külső képviseleti feladatainak ellátásából állt; hogy a fellebbezőnek mint az EJTN főtitkárának biztosították egy brüsszeli szolgálati lakás használatát, azonban – amint azt ő maga is elismeri – semmilyen más előnyben, kiváltságban vagy mentességben nem részesült; végül, hogy a fellebbező, főtitkári minőségében az EJTN irányítóbizottságának ellenőrzési jogköre alá tartozott, amely jogosult volt őt tisztségéből felfüggeszteni, és javasolni e szervezet közgyűlésének a megbízatásának megszüntetését.

59 A fentiekből következik, hogy a fellebbező az EJTN főtitkáraként a főfoglalkozásként végzett tevékenységét nem egy másik államnak az alkalmazási hely szerinti államban működő diplomáciai képviseletén, következésképpen nem ennek a másik államnak a szolgálatában gyakorolta a jelen ítélet 48–51. pontjában említett ítélkezési gyakorlat értelmében, továbbá nem is egy olyan más szervezetben, amely ennek a másik államnak az érdekeit képviseli az alkalmazási hely szerinti államban.

60 Az a körülmény, hogy a fellebbező a referencia-időszak során a KSSiP-hez kirendelt nemzeti bíró volt, nem kérdőjelezheti meg ezt a következtetést. Ugyanis, amint az a jelen ítélet 49. pontjában megállapításra került, az alkalmazási hely szerinti államtól eltérő állammal fennálló közvetlen jogi kapcsolat a jelen ítélet előző pontjában említett eseteken kívül önmagában nem alkalmas annak bizonyítására, hogy az érintett személy a főfoglalkozásként végzett tevékenységét a referencia-időszakban e másik állam szolgálatában gyakorolta.

61 Következésképpen a Törvényszék helyesen állapította meg a megtámadott ítélet 83. pontjában, hogy a személyzeti szabályzat VII. melléklete 4. cikke (1) bekezdése a) pontjának második franciabekezdésében foglalt, „egy másik állam részére végzett tevékenységre” vonatkozó kivétel nem vonatkozik a fellebbező által a referencia-időszakban végzett főfoglalkozásként végzett tevékenységre.

62 A második jogalapot ezért el kell utasítani.

63 A fenti megfontolások összességére tekintettel a fellebbezést mint megalapozatlant el kell utasítani.

A költségekről

64 A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikkének (2) bekezdése értelmében, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről.

65 Ezen eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján, amely e szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban megfelelően alkalmazandó, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

66 A jelen ügyben QB-t, mivel pervesztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségein felül a Bizottság részéről felmerült költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Bíróság QB-t kötelezi saját költségein felül az Európai Bizottság részéről felmerült költségek viselésére.

Aláírások